

Sygn. akt IV CSK 281/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa małoletniego K. C., W. J. C., K. P. C. i M. W. C. następców
prawnych G. C.

przeciwko P. [...] SA w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Pozwany P. [...] S.A. w W. wniósł od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 stycznia 2012 r., wydanego w sprawie z powództwa G. C. i K. C. o zapłatę, skargę kasacyjną, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, art. 24 i 448 k.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, pozwany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Postanowieniem z dnia 6 lutego 2013 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania w zakresie rozstrzygnięcia w stosunku do powoda. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 lutego 2014 r. podjął z udziałem następców prawnych powódki G. C. postępowanie kasacyjne, uprzednio zawieszone z powodu jej śmierci.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w powołanym przepisie.

Pozwany wadliwie przedstawił uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, łącząc je z uzasadnieniem podstawy kasacyjnej.

Z uzasadnienia tego wyraźnie wynika, że skarżący, powołując się na dwie różne przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., w istocie oczekiwał rozstrzygnięcia tej samej kwestii prawnej, sprowadzającej się do odpowiedzi na pytanie czy „najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 kodeksu cywilnego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła wskutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.”, wskazując, iż nadal budzi ona wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W uchwalach z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD, nr B, poz. 42) i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10) Sąd Najwyższy orzekł, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę spowodowaną naruszeniem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej go ze zmarłym, także wtedy, gdy śmierć wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Istniejące wcześniej wątpliwości zostały zatem precyzyjnie i jednoznacznie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Stanowisko Sądu Najwyższego zostało przyjęte jako miarodajne w orzecznictwie sądów powszechnych, a wskazane przez skarżącego jednostkowe orzeczenia, w których sąd powszechny wyraził inny pogląd, nie świadczą o istnieniu rozbieżności wymagającej kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Dał temu także wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu składu siedmiu sędziów z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (dotychczas niepublikowane), odmawiając podjęcia uchwały i udzielenia odpowiedzi na pytanie, z którym wystąpił Rzecznik Ubezpieczonych: „czy osobie najbliższej przysługuje z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę wynikająca z naruszenia jej dobra osobistego w postaci szczególnej więzi emocjonalnej przed dniem 3 sierpnia 2008 r.". Podstawę odmowy podjęcia uchwały stanowiło stwierdzenie braku rozbieżności w orzecznictwie i potrzeby rozstrzygania tych kwestii w kolejnym orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Z tych względów brak podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi którakolwiek z powołanych przez skarżącego przyczyn kasacyjnych. Uzasadniało to odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.